

ΤΟΥΡΚΙΑ:

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ;

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ - ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ - Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

— 20 ο/ο άνεργια στον ενεργό πληθυσμό των πόλεων (13 ο/ο δουλεύουν στη βιομηχανία) και της ύπαιθρου (59 ο/ο είναι αγρότες), που αυξάνεται συνεχώς μέτην επιστροφή των τουρκων μεταναστών εξαιτίας της διεθνούς κρίσης.

— 440.000 άτομα, σε μέσο όρο, φτάνουν κάθε χρόνο στην αγορά εργασίας, ενώ η δυσκολία εξωτερικής δανειοδότησης κι ο διεθνής ανταγωνισμός κάνει τις επιχειρήσεις να κλείνουν και να απολύουν.

— 2,6 ο/ο δημογραφική άνοδος (έναντι 0 - 0,5 ο /ο της Δυτ. Ευρώπης) που έξηγεϊ τη συνεχή αύξηση της μετανάστευσης από την ύπαιθρο στις πόλεις και τη δημιουργία τενεκεδομαχαλάδων γύρω από τα μεγαλύτερα βιομηχανικά κέντρα.

— 100-125 ο/ο αύξηση του τιμάριθμου, ενώ είδη πρώτης ανάγκης λείπουν από την αγορά.

— Αύξηση του δανεισμού στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, στην Κοινή 'Αγορά και σε τρίτους που πιέζουν τις εκάστοτε κυβερνήσεις για ολοένα αυστηρότερα μέτρα λιτότητας. (Τ'αποίεματα της χώρας είναι μόλις 500 εκατομμύρια δολάρια.). Στην κακή οικονομική κατάσταση συντελεϊ κι η συνεχής αύξηση του τιμήματος " άλληλεγγύης " στους δυτικούς ιμπεριαλιστές, που σπρώχνει την Τουρκία σ'ένα ξέφρενο μιλιταρισμό (και της Κύπρου συμπεριλαμβανομένης) που δέν μποροϋν πλέον να πληρώνουν οι εργατικές κι οι φτωχο-αγροτικές μάζες.

Αυτή είναι μιá συνοπτική εικόνα της κατάστασης στην Τουρκία και που έχει σά συνέπεια όλο και πιό άσχημες συνθήκες ζωής και δουλειάς για τις φτωχο-αγροτικές μάζες, για τις μάζες των απόκληρων που στοιβάζονται στις τενεκεδουπόλεις και τέλος για ένα νεαρό προλεταριάτο που είναι ακόμα πιό όρμητικό κι ανήσυχο επειδή ο ντόπιος όππορτουνισμός δέν έχει πίσω του μακρια έμπειρία σαμποτερίσματος και προδοσίας.

Παρά την άγρια κρατική καταστολή, παρά τις συλλήψεις και τούς τραυματισμούς στη διάρκεια έφοδων της άστυνομίας για ανακάλυψη όπλων σε εργοστάσια, παρά τις δίκες, τις καταδίκες, την τρομοκρατία, τις δολοφονίες, τις μαζικές έκτελέσεις τό προλεταριάτο δέν κάμφθηκε. Όπως δέν κάμφθηκε τό Δεκέμβρη του 1979 όταν άκροδεξιές मिलίσιες, προσκείμενες στον Τουρκές έπιτέθηκαν σε εργατική συνοικία όπου η πλειοψηφία του πληθυσμού ήταν άλεβίτικης καταγωγής και κατάσφαζαν εκατοντάδες εργαζόμενους. Αυτή η δήθεν θρησκευτική αντίθεση δέν ήταν στην πραγματικότητα παρά τό πρόσχημα που επέτρεψε στις άστικές δυνάμεις να καταστείλουν άγρια και προληπτικά κάθε προλεταριακή αντίσταση. Πράγματι στην Τουρκία, που έχοντας γνωρίσει μιá καθυστερημένη ανάπτυξη σε σχέση με τις υπερ-βιομηχανοποιημένες χώρες, η πάλη των τάξεων μερικές φορές εκφράζεται πίσω από τη μάσκα θρησκευτικών ή φυλετικών αντιθέσεων.

Πάρ'όλη την καταστολή τό τουρκικό προλεταριάτο έδωσε περίφημες κι ήρωϊκές μάχες που κορυφώθηκαν με τά γεγονότα της Σμύρνης τό φλεβάρη του '80. Όλα άρχισαν από τό κρατικό άγρο-βιομηχανικό εργοστάσιο Ταρίς όπου οι εργατες κήρυξαν άπεργία διαρκείας κι άμηση κατάληψη μετά από άπολύσεις εκατοντάδων μαχητικών εργατών σαν φιλο-άριστερών. Σε σύγκρουση με την άστυνομία (8 φλεβάρη) άφησαν 2 νεκρούς συντρόφους αλλά διατήρησαν τον έλεγχο του εργοστασίου. Άκολουθεϊ επέμβαση 10.000 στρατιωτών με άρματα μάχης κι έλικόπτερα. Όλος ο προλεταριακός πληθυσμός (άνδρες, γυναίκες, παιδιά) των τενεκεδομαχαλάδων και των εργατοσυνοικιών φτάνουν για συμπαράσταση. Στήνονται όδοφράγματα, σκάβονται τάφροι για να μή μπορέσουν να περάσουν τ'άρματα. Στις 11 του μήνα, ομάδα νέων εισβάλλει στα γραφεία του κόμματος του

Ντεμιρέλ και βάζει βόμβα. Φεύγοντας γράφει στους τοίχους: " ο μόνος δρόμος είναι η επανάσταση ". "Ενοπλα τμήματα έργατων επιτίθενται σε αστυνομικά τμήματα. Μετά από μια βδομάδα αντίστασης ο ι προλετάριοι υποκύπτουν (4.000 αλληψεις και πόσοι νεκροί,). "Όσο για την αστυνομία για να έκδικηθεϊ για την άδυναμία της υποχρέωσε τους συλληφθέντες εργάτες κάτω από την άπειλή των όπλων να τραγουδήσουν τον έθνικό ύμνο προς τιμή των τραυματισμένων και νεκρών αστυνομικών. Κι έν βέβαια τό κίνημα σταμάτησε κι ήττήθηκε "είναι μέσα άπ'αύτή τη δοξασμένη ήττα που θα φυτρώσει ή μελλοντική νίκη. "Η διαρκής κοινωνική άναταραχή κι ο φόβος χασίματος του έλέγχου της κατάστασης άνάγκασε την άστική τάξη να πάρει δραστικά μέτρα. "Ηταν τό " πραξικόπημα ".

Ο Ι Τ Ο Υ Ρ Κ Ο Ι Ε Ρ Γ Α Τ Ε Σ Δ Ε Ι Χ Ν Ο Υ Ν Τ Ο Δ Ρ Ο Μ Ο

Είναι εκεί όπου τό μάξιμουμ της έκμετάλλευσης της εργατικής τάξης πού μόλις γεννήθηκε από τις άνακατατάξεις στην παραδοσιακή άγροτική οίκονομία συνδιδάζονται με τό μάξιμουμ της καταστολής από ένα Κράτος πού οί άπαιτήσεις επιταχυμένης συσσώρευσης του καπιταλισμού τό υποχρεώνουν να είναι στον πιο ψηλό βαθμό συγκεντρωτικό, θωρακισμένο, αστυνομικό κι από μια κοινωνία πού δέν μπορεί να επιτρέψει στον έαυτό της την πολυτέλεια να χαϊδέσει την έκμεταλλευμένη τάξη με "δομικές μεταρρυθμίσεις", "έξασφαλίσεις", "ψίχουλα" άποκοιμίζοντας την όπως στις άναπτυγμένες χώρες. Είναι εκεί όπου ή οίκονομική κρίση χτυπάει δομές ιδιαίτερα άδύναμες κι όπου οί έντάσεις της παγκόσμιας άγοράς άντανακλώνται στις πιο χαμηλές τάξεις και κοινωνικά στρώματα (κι άρα όχι μονάχα προλεταριακά) χωρίς να υπάρχουν άποτελεσματικά πολιτικά και κοινωνικά άμφορτισέρ για να μειώνονται τά τραντάγματα.

Για όλους αυτούς τους λόγους, είναι εκεί πού ή πάλη των τάξεων, άκόμα κοιμισμένη και καθυστερημένη στις μεγάλες βιομηχανικές χώρες, έξαιτίας της έπιρροής των ρεφορμιστών έδω και 50 χρόνια (δηλ. των δημοκρατικών και νόμιμων διαδικασιών) έκρηγνύεται με δύναμη και σε καθαρή κατάσταση: τά σύνορα των εργαστηρίων, εργοστασίων, κατηγοριών τινάζονται στον άέρα, ή άλληλεγγύη μεταξύ συντρόφων της δουλειάς είναι άμεση και ολοκληρωτική και δυναμώνεται επί πλέον από την " έξωτερική " άλληλεγγύη των συντρόφων της συνοικίας. "Η άριθμητική δύναμη, έν και τεχνικά χειρότερη (σε όπλα κάθε είδους , αλλά επίσης σε οργανωτική διεύθυνση για να μή μιλάμε για πολιτική) άντιπαρατίθεται τουλάχιστο για ένα χρονικό διάστημα στις δυνάμεις της τάξης όπλισμένες ως τά δόντια και χρησιμοποιούμενες έξω από τά "νόμιμα" όρια.

Είναι εκεί πού οί εργασιακές διαφορές παίρνουν άμεσα τό χαρακτήρα σύγκρουσης με τον κεντρικό κρατικό μηχανισμό κυριαρχίας της έκμεταλλεύτριας τάξης. Είναι εκεί όπου τά ταξικά μέσα και οί ταξικές μέθοδοι αντίστασης κι επίθεσης ξαναάνακαλύπτονται, άφου βέβαια μερικά πρωτοπόρα στοιχεία πρότειναν τη χρησιμοποίησή τους, άκόμα κι ένάντια σε χίλια άντίθετα κηρύγματα για "ύπευθυνότητα", "νομιμότητα" κ.ά. από ένα προλεταριατό πού μόλις γεννήθηκε αλλά συγκρούεται ήδη με τον έτσάλινο τοίχο του μισθωτού συστήματος, του έμπορεύματος, του χρήματος και του κεφάλαιου.

Είναι εκεί πού τό προλεταριατό των άναπτυγμένων βιομηχανικά χωρών πρέπει να δει, όπως μέσα σ'ένα καθρέφτη τό δικό του μέλλον, πού δέν είναι ίσως τόσο άπομακρυσμένο. Είναι από εκεί πού έρχεται όχι τό άσηρημένο μάθημα, αλλά ή υλική ένθάρρυνση να ξαναπάρουμε τό δρόμο του ταξικού πολέμου, όχι πλέον μέσα από μια άργη και σταδιακή διαδικασία άνασυγκρότησης κάποιου κινήματος πού είναι διαλυμένο αλλά μέσα από άπότομες έκκινήσεις πού καίνε τά στάδια όλόκληρων διαδικασιών.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΦΑΣΙΣΜΟΣ : ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ

Μέσα από την καταστολή και την τρομοκρατία φαίνονται κι οί σχέσεις με-

ταξύ δημοκρατίας και φασισμού. "Αν η σφαγή του Καραμάνμαρς έγινε από τις δυνάμεις της άκρας δεξιάς είναι επειδή αυτές οι φασιστικές ομάδες μπορούσαν ανενόχλητα να δρουν κάτω από τη σκιά του καπιταλιστικού Κράτους που τότε διευθυνόταν από τη "σοσιαλ-δημοκρατική" κυβέρνηση του Έτσεβίτ. Και μέχρι χτές, συνέχιζαν υπό τις εύλογίες της κυβέρνησης Ντεμιρέλ (από τον Νοέμβριο '79). Και είναι σίγουρο ότι θα επιτείνουν τη δράση τους μετά το πραξικόπημα των στρατηγών. 'Εξάλλου ήδη, από το γενάρη του '79, η κυβέρνηση Έτσεβίτ, μετά τις σφαγές, είχε κηρύξει στρατιωτικό νόμο σε 18 διαμερίσματα. Στρατιωτικός νόμος που ξαπλώθηκε τώρα παντού. Αυτό δείχνει καλά ότι η τουρκική μπουρζουαζία και το κράτος της, πάνω στα χνάρια των δυτικών δασκάλων τους, χρησιμοποιούν συγχρόνως την παράνομη βία των φασιστικών ομάδων και τη νόμιμη βία της "δημοκρατικής" επέμβασης του στρατούχάρη στην εγκαθίδρυση του στρατιωτικού νόμου. Για μία φορά ακόμα μακριά από το να αποκλείει η μισή την άλλη, δημοκρατία και φασισμός αλληλοσυμπληρώνονται για να υπερασπίσουν την καπιταλιστική τάξη...

Τό κόμμα του Έτσεβίτ, (τό ΔΑΚ), γύρισε στην αντιπολίτευση πριν το πραξικόπημα για να ξαναβρεί την παρθενιά του. Τό καθήκον του είναι να παραλύσει κάθε εργατική αντίδραση που ξεφεύγει από τα πλαίσια της αστικής νομιμότητας, με τον ισχυρισμό ότι παλεύει ενάντια στο φασισμό, (που αυτό τό ίδιο υπόθαλψε αρχίζοντας με τα γεγονότα του Καραμάν μαρς) και να συγκεντρώσει σε ένα υπερταξικό μέτωπο όλες τις "δημοκρατικές και προοδευτικές" δυνάμεις. Πρέπει να αναγνωριστεί ότι όλες οι πολιτικές ομάδες της άκρας αριστερής πέφτουν συνεχώς στην παγίδα, μέσα από την κριτική που κάνουν στο ΔΑΚ, σ'ότι αφορά τό μέγεθος των υποχωρήσεων που πρέπει να γίνουν για να συγκροτηθεί τό λαϊκό μέτωπο, αντί ν'αναζητήσουν πραγματικά να στελεχώσουν τις εργατικές πρωτοπορίες που ξεπηδώνε, για να βοηθήσουν να οργανωθούν και να μετασχηματίσουν όλο τό προλεταριάτο σε μία πραγματική αυτόνομη και κινητήρια δύναμη της πάλης των τάξεων στην Τουρκία.

Τό ίδιο ισχύει και για τη διεύθυνση της ΝΤΙΣΚ (δήθεν "επαναστατικό συνδικάτο) που υποχρεώθηκε, με την εξέλιξη του αγώνα στο εργοστάσιο Ταρίς και στις εργατικές συνοικίες της Σμύρνης, να κηρύξει μία σαφανταοχτάωρη γενική τοπική άπεργία συμπαράστασης, που σταμάτησε μετά από 24 ώρες εξ'αίτίας δήθεν έσωτερικών διαφορών και με τον προφανή σκοπό να σκεπάσει τις πραγματικές ταξικές αντιθέσεις, αναζητώντας ένα μέσο πιο αποτελεσματικό όπως η συγκρότηση ενός προοδευτικού και ειρηνικού μετώπου ενάντια στις απειλές της "φασιστικοποίησης". 'Εξάλλου λίγες μέρες πριν από την επέμβαση του στρατού στα γεγονότα της Σμύρνης η ΝΤΙΣΚ έσπευσε να έκλιπαρήσει ένα ραντεβού με τον ... αρχηγό του επίτελους όλων των όπλων ώστε να βοηθήσει στην αποκατάσταση της τάξης.

ΓΙΑ ΤΟ ΧΤΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ - ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η κατάσταση είχε φτάσει στο άπροχώρητο και με τις πολιτικές δυνάμεις που υπήρχαν δεν μπορούσε παρά να φτάσει στο πραξικόπημα. Κι έφοσον τη λύση δεν την έδωσε τό προλεταριάτο κι η φτωχο-άγροτιά, ανάλαβε να τη δώσει η μπουρζουαζία υπό τις εύλογίες των άμερικώνων ίμπεριαλιστών και τη συνέπαιση της ΕΣΣΔ (" σώσανε την Τουρκία από έμφύλιο πόλεμο" λένε οι άπολογητές της άστικής συντήρησης).

Μετά από κάθε πραξικόπημα μπαίνει τό έρώτημα : και τώρα τί κάνουμε; Κι έδω είναι τό πεδίο δοκιμής που φαίνεται η διαφορά μεταξύ επαναστατών και μικρο-αστών δημοκρατών. "Όλοι φωνάζουν" κάτω ή χούντα" ό αντιφασιστικός δημοκρατικός αγώνας όμως (έστω κι ένοπλος) οδηγεί στην αποκατάσταση της δημοκρατίας, αυτού του ... παράδεισου της μισθωτής σκλαβιάς που χάθηκε και που πρέπει να ... ξαναβρούμε. 'Οδηγεί δηλαδή στην άγκαλιά της " μαμάς " δημοκρατίας μέσα από τα "αντιφασιστικά", "έθνικά", "προοδευτικά", "πατριωτικά" κλπ, υπερταξικά μέτωπα. Κι αυτόν τον δρόμο τον έχει δοκιμάσει πικρά τό προλεταριάτο παντού. 'Ο επαναστατικός αγώνας στην Τουρκία δεν πρέπει να είναι για την επαναφορά της σάπιας "δημοκρατίας" (ή για την εγκαθίδρυση της

"λαϊκής") αλλά για την άνατροπή της, για την άνατροπή του κεφάλαιου (σήμερα με φασιστικό μανδύα αύριο με κοινοβουλευτικό), για την κατέργηση της μισθωτής σκλαβιάς.

Οί προλεταριακές και οί καταπιεζόμενες μάζες της Τουρκίας δείχνοντας τί είναι ικανές να κάνουν, μπορούσαν να βαδίσουν τό δρόμο της επανάστασης, αν είχαν τό κομμουνιστικό κόμμα. Κι αυτό πρέπει να κτιστεί παράλληλα και μέσα από την προώθηση των αγώνων, στην Τουρκία και στη μετανάστευση. Ένα κόμμα πού θέναι ικανό να καναλιζάρει τό επαναστατικό δυναμικό του προλεταριάτου, αλλά και των φτωχο-άγροτικών μαζών, να έγκαθιδρύσει με την ένοπλη εξέγερση τή δικτατορία του προλεταριάτου πού μονάχα αυτή θά μπορέσει να εκπληρώσει με ριζοσπαστικό τρόπο καθήκοντα πού άφησε ή άστική επανάσταση, όπως ή άπαλλοτρίωση των ίδιοκτητών γής, ή τό δικαίωμα της αυτόδιάθεσης των Κούρδων, πού θά έπιτρέψουν να ταρακουνηθεί τό ίμπεριαλιστικό Στάτους - Κβό και θά οδηγήσει στο ζάπλωμα της επαναστατικής πυρκαγιάς στο δρόμο της Παγκόσμιας Κομμουνιστικής Επανάστασης.

— Η ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΗ ΜΑΣ

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΛΛΗΝΩΝ - ΤΟΥΡΚΩΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΦΒΙΝΙΣΜΟ

— Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΕΣ ΜΑΖΕΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΞΑΝΑΡΧΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

— ΟΧΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ - ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ.

Αθήνα Σεπτέμβρης '80.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ :

Η διεκδίκηση της γραμμής πού πάει από τον Μάρξ στον Λένιν, στην ίδρυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς και του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ιταλίας (Λιβόρνο 1921) - Ο αγώνας της Κομμουνιστικής Άριστερας ενάντια στον έκφυλισμό της Διεθνούς, ενάντια στη θεωρία του σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα και τη σταλινική άντεπανάσταση - Η άρνηση των Λαϊκών Μετώπων και των μπλόκ της Άντίστασης - Τό δύσκολο έργο άποκατάστασης της επαναστατικής θεωρίας και όργάνωσης σε σύνδεση με την έργατική τάξη ενάντια στην προσωπική και κοινόβουλευτική πολιτική.